

Procházka lesem

Vojtěch Vašíček - Vstoupil jsem do borového lesa

O prázdninách jsem šel na procházku do borového lesa. Les byl obrovský a plný vůní z jehličí vysokých stromů. Kráčel jsem borovým lesem po úzké klikaté cestě. Všude bylo úžasné ticho, jen tu a tam se ozvalo šumění stromů, zapraskání větvičky. Občas nade mnou proletěl nějaký zimní nespavec. Vnímal jsem tu nádheru a nevěděl, kam mne nohy donesou. V dálce jsem uviděl běžet stádo laní. Neváhal jsem a vydal se za nimi. Když doběhly na mýtinu, schoval jsem se za keř a pozoroval ta nádherná stvoření. Náhle za nimi přiběhli krásní jeleni. Jejich velké a překrásné parohy ukazovaly, kdo je pánem lesa. Ani jsem nedýchal, abych je nevyrušil. Sedl jsem si pod velkou borovici a pozoroval jelení páry. Náhle se ozvalo lehké zapraskání a přede mnou se objevila veverka. Na starém pařezu si ohřívala zmrzlé tlapky od studeného sněhu. V drobkách držela oříšek. Uvědomil jsem si, že mám hlad. Podíval jsem se na své hodinky a zjistil, že už je dávno po obědě. Vytáhl jsem z batohu svačinu od maminky. Jé, to byla dobrota.

Pomaloučku jsem se zvedl a vydal se za dalším dobrodružstvím. Zaslechl jsem šumění potůčku. Vydal jsem se k němu. Ačkoli všude byl sníh, voda v něm šplouchala ze strany na stranu. Tu a tam se dokonce mihla i ryбка. Voda se třpytila jako zrcadlo. Chtělo se mi do ní skočit. Smočil jsem v ní ruku. Nemohl jsem uvěřit, voda se mi zdála teplá. Pomalu jsem šel proti proudu téhle nádhery a zapomínal, že je čas jít domů. Sluníčko se pomalu začalo ztrácet za obzorem a já jsem si uvědomil, že jsem zabloudil. Vše se mi najednou zdálo stejné – neznámé. Snažil jsem se zhluboka dýchat a nezmatkovat. Po chvíli bloudění jsem uviděl stopy ve sněhu a vydal se tím směrem. Najednou už mi to připadalo známé. V dále jsem uviděl maminku s tatínkem, kteří mi přicházeli naproti.

To byl ten nejkrásnější konec mého zimního dobrodružství.

Marie Zozuláková - Procházka

Ráda chodím na procházky, tak jsem se rozhodla, že se na jednu vydám. Mířím k hustému lesu. Projdu mezi domy a najednou se ocitám na krásné louce. Za ní narazím na borový les, do kterého vede cestička. Ráda bych se zdržela ještě chvíli na louce, ale zvědavost mi nedá pokoje, proto se po cestičce ihned vydám. Drobné větvičky mi praskají pod nohama. Hned jak do lesa vstoupím, očaruje mě nádhernou vůní jehličí. Je to hlubo-

ký les hustě porostlý statnými, pevnými stromy, které mi dodávají pocit jistoty, bezpečí, stálosti. Zde každický stromek i keř mají svůj význam a dohromady tvoří celek. Mladé borovice obtéká potůček. Potůček zurčící středem lesa omývá věkem vymleté, lesklé kaménky, ke kterým občas zabrousí sluneční paprsek. Celý les má napilno. Mravenci nosí do mraveniště potravu, veverky sbírají šišky a jelen hlídá své stádo. Les mi připadá jako moře, které skrývá své poklady v hlubinách.

Cestička mě zavede na rozkvetlou mýtinu uprostřed lesa, která hýří barvami. Je tu velmi rušno, čmeláci a včely opylují barevné květiny, motýli bílé kopretiny. Ráda pozoruji včely, když mají napilno. Lidé by si z nich měli brát příklad, celý svůj život pilně pracují. Motýli mají různé barvy. Modrý, žlutý, bílý, vidím i oranžového. Snažím se k nim přiblížit. Bohužel si mě všimnou, takže vždy uletí. Moc se chci podívat dál do lesa, tak se vydávám dál po cestičce. Les houstne, takže se musím prodírat mezi stromy a keři. Chvilí mi trvá dostat se přes houští do řidší části lesa, ale nakonec se podařilo. Není to moc příjemné, být popíchaná od jehličí, ale stálo to za to.

Když vstoupím do druhé části lesa, zatají se mi dech. Vidím odsud překrásnou krajinu, na které se pasou srny. Kopce jsou plné vysoké zelené trávy, kvetoucích keřů a sem tam nějaký nízký strom. Když se kouknu na zem, vidím početnou skupinu muchomůrek červených. Pohlédnu na oblohu, již zapadá slunce. Až teprve teď si uvědomím, že jsem v lese strávila kolem dvou hodin. Načervenalé paprsky slunce pronikají skrz větve stromů. Začíná se stmívat. Čas mi tu ubíhal velmi rychle. Ještě naposledy se podívám na tu nádhernou krajinu, otočím se a jdu lesem zpátky. Ještě se rozhlížím. Zvířátka se chystají ke spánku, některá už spí. Já jsem také unavená, proto přidám do kroku, abych byla do setmění doma.

David Siegl - Vstoupil jsem do borového lesa

Vstupuji do úzké cestičky rozprostírající se na rozkvetlé mýtině. Po chvíli se cesta stáčí na západ a směřuje do borového lesa.

Již z dálky na mě dopadá stín a mohutnost obrovských stromů, které stoupají až za obzor. Pomalým krokem se dostávám až k okraji lesa, jenž zajisté skrývá spoustu tajemství. Přes větve na mě svítí slunce. Překvapila mě kořenová vůně borovicového jehličí, která mě láká dovnitř lesa. Pokračuji pěšinkou, která mě vede do středu lesa. Země je pokryta pásy květin. Jejich omamující vůně lákají včely a čmeláky. Vpravo ode mě ševlí potok, který jakoby si zpíval nějakou melodii. Vůně lesa mě tak omámila, že jsem zapo-

mněl na všechno a nevnímal nic jiného než tlukot svého srdce. Vzpomínka na léto mi připomněla bzukot vos, jež tu jistě přebývaly. Pod mýma nohama je slyšet šustění právě opadaného jehličí, které připomíná barevnou oázu klidu. V očích se mi najednou odráží spousta barev, že to chvilku vypadá, jako kdyby se spustil barevný ohňostroj. Na tomto místě by se každý cítil jako v ráji, v němž je všechno jedno. Také cítím čerstvý vzduch, jenž mě vždy uklidní, na rozdíl od toho špinavého městského. Nádherný zpěv ptactva přidává na příjemné atmosféře lesa, která podporuje růst voňavých malin a ostružin. Na obloze plují tmavomodré mráčky.

Každý den přemýšlím nad tím, jak je krásné být součástí lesa. Jaký je to úžas být příroda sama.

Filip Joudal - Procházka lesem

Když jsem se jednou brzy ráno probudil, všichni v chalupě stále spali. Podíval jsem se z okna a uviděl jsem nádherný a zároveň tajemný les. Zadíval jsem se do temnoty mezi stromy a ucítil jsem nutkání se tam jít podívat a prozkoumat tajemství, které skrývá. Oblékl jsem se, vyšel ze dveří na rozlehlou louku pokrytou ranní rosou, která se blyštěla jako diamanty. Když jsem se zastavil před lesní bránou, ucítil jsem silnou vůni borového dřeva.

Do lesa vedla uzoučká cestička, která byla pokrytá hebkým zeleným mechem. Vyšel jsem se po ní do hloubi lesa. Nad hlavou se klenuly koruny stromů. Na zemi rostly malé červené muchomůrky a hnědé hříbky. Slyšel jsem pronikavý hlas všech ptáků lesa. Byl jsem unavený, a tak jsem si lehl do měkké mechové peřiny a snažil se najít alespoň kousek modré oblohy. Po chvilce hledání se mi začaly zavírat oči a tvrdě jsem usnul. Probudil mě až tenký sluneční parsek, který mě polechtal jemně po tváři. Chtěl jsem se vstát, ale uviděl jsem obrovského a majestátního jelena s rozvětveným parožím. Náhle zavětřil a lehounce jako po mráčkách odskákal do houští. Ještě chvíli jsem zíral na místo, kde stál jelen. Potom jsem se zvedl a šel dál. Teď už jsem nešel po pěšince, ale po mechu, trávě a větvičkách, které mi praskaly pod nohama. Blízko cesty proběhlo pět srnek, kterých bylo těžké si všimnout, protože splývaly s okolním prostředím a přitom byly zcela potichu. Srnčí stezka mě zavedla až k nedalekému krmelci, ve kterém byly žaludy a seno. Pár metrů od krmelce se vinula opět cestička, ale tentokrát vypadala používaně. Šel jsem po ní asi půl hodiny a došel jsem k lesní chaloupce. Vypadalo to, že v ní nikdo není, a tak

jsem pokračoval dál. Byla to krásná chaloupka, pomyslel jsem si, skoro jako ta naše, do které jsem se teď vracel. Už jsem se těšil domů, a tak jsem zrychlil chůzi.

Na konci lesa se rozléhal velký rybník porostlý růžovým leknínem. Občas se zachvěla hladina, to se honily ryby. Z jezera vytékal malý potok, přes který vedla úzká lávka, přešel jsem přes ni a ocitl jsem se na louce, za kterou stála naše skromná, ale krásná chalupa.

Eliška Musílková - Procházka borovým lesem

Pod mými chodidly, vedoucími do lesa a tiše našlapujícími, se klikatí uzounká cestička. Pomalý rytmus mých kroků byl jen příjemně potichu slyšet. Jen občas nějaká spadlá větévka zapraskala pod mými kroky. Ani jsem nevěděla, kam mě nohy donesou. Stromy okolo jen chladně dýchaly a jejich svěží vůně se rozléhala do celého lesa. Bylo tam krásně neskonalé ticho. Pouze ptáčci zpívali a veverka shazovaly šišky, které byly krásně doširoka otevřené.

Mezi stromy se najednou vynořil malý potůček. Na jeho březích byl krásně hebký písek, na který sem tam přetekl maličký pramínek zčeřené vody. Voda byla příjemně chladná a osvěžující. Všimla jsem si, že se malý potůček klikatí hlouběji do lesa, a tak jsem neodolala a vydala jsem se dál po jeho proudu. Jeho nekonečně stejné hučení se zvyšovalo, protože potůček se začal čím dál tím víc klikatit, až si nakonec našel cestu v mírné skalnaté rokli, která pokračovala dále lesem.

V tu dobu, už mě ale z mého snění prudce vyrušilo žblunknutí, a než jsem však stihla uskočit, zavalila mě vlna chladné vody. Prudce to se mnou trhlo, ale když jsem uviděla svého šťastného psa, jak vesele skotačí, úlevou mi spadl kámen ze srdce. Chvilí jsme spolu dováděli ve vodě, a když už jsem měla úplně promočené triko, ukončila jsem vesele hru a uvědomila si, že jsme na okraji mladého lesa. Má zvědavost nás dovedla až na úplný konec mladého lesíku, kde stála obrovská stará borovice. Snažila jsem se ji obejmout, ale ani zdaleka se mi to nepovedlo. Opustila jsem snahu obejmout borovici a šla jsem čím dál tím hlouběji do lesa. V hlubokém lese rostly staré velké borovice vznešeně a tyčily se do velkých výšek. Lesní cestička se začala více klikatit, až se z ní stal jen uzounký proužek zasypaný světle hnědým jehličím. Na dotek bylo jehličí křehké a suché. Vypadalo to, že je jehličí úplně všude, jen místy prosvítal svěží zelený mech.

Najednou se přede mnou otevřela malá mýtina, kde se spokojeně pásly srny a jeden krásný velký srnec. Byla jsem co nejvíce potichu, jak to jen šlo, a pomalu jsem se plí-

žila mezi stromy do blízkosti tak, aby mě neviděli a neutekli. Jenže můj pes stejný nápad neměl. Hned, jak srny se srncem zahlédli, vyřítily se mezi stromy a utíkal, jak nejrychleji mohl za srnami. Než jsem se nadála, srny se rozutekly do všech stran, a tak jsem měla šanci na svého psa zavolat. Naštěstí mě poslechl, i když bylo vidět, že ne příliš ochotně. Chvíli jsem se kochala nádhernou mýtinou. Nakonec jsem se rozhodla vrátit se zpět po druhém břehu potůčku. Na druhém břehu byly stromy starší a zdálo se, že i vyšší. Jedna borovice velice zaujala mého psa, a tak jsem k ní přišla také a hned jsem si toho všimla. Veliká díra po suku, ze které teď vykukovaly dvě zvědavé veverky. Jedna z nich zalezla do kmene a pak zase vylezla a hodila po nás šišku, můj pes se tak hlasitě rozštěkal, že se k nám štěkot vracel zpátky ozvěnou.

Naše cesta se opět vrátila do mladého lesa plného mlází. Museli jsme přejít na druhý břeh potůčku. Nejlepší řešení bylo potůček přeskočit a to se nám bez problému povedlo. Už se ale začalo stmívat, a tak jsme rychle vyšli z lesa a museli se vrátit zpátky domů.

Vojtěch Tvrdík - Procházka lesem

Vydávám na procházku do lesa. Jdu po široké klikaté cestičce kolem rozkvetlé louky. Za nějakou dobu se cesta stáčí a směřuje do borového lesa. Už z dálky na mě dopadal stín vysokých stromů. Rychlým krokem se dostávám až na kraj lesa. Skrz větve na mě dopadají sluneční paprsky. Cítím vůni borového jehličí a chladivý vánek větru.

Procházím po pěšině, která mne zavedla až do středu lesa. Když jsem přišel do středu lesa, uviděl jsem rozcestí. Vůně květin lákaly čmeláky. Vpravo ode mě protékal potok, který jako by si zpíval nějakou píseň. Vůně lesa mě tak omámila, že jsem najednou zapomněl na všechno. Probral jsem se až v tu chvíli, když přede mnou přeběhla veverka. A za ní druhá. Ptáci zpívali, žáby kvákaly a vítr svištěl korunami stromů. Rozhlédl jsem se kolem sebe a viděl obrovský strom. Jeho kmen připomínal mrakodrap tyčící se do výše. Nahoře se rozprostírala široká koruna. Když jsem se dostal až ke stromu, z koruny vyletělo hejno ptáků. Z vedlejšího stromu se ozval zpěv drozdů, kteří jako by ohlašovali můj příchod. Dotkl jsem se kmene stromu a ruce se dotýkaly tlusté kůry, jež se ani nepohnula. Kořeny stromu se rozprostíraly daleko od jeho kmene. Část kořenů byla pokryta chomáčky mechu, které téměř splývaly s okolní trávou. Slunce už skoro zapadalo za obzor a já jsem si uvědomil, že jsem v lese musel strávit alespoň čtyři hodiny. Povzdechtl jsem si a skoro neslyšně jsem našlapoval a vychutnával si krásy lesa, které za chvíli

opustím. Chtěl jsem si to užít co nejvíc, a tak jsem nešel přímo po cestě, ale pokračoval, kudy se mi chtělo. Připadal jsem si jako pták, jenž si létá po nebi a nic mu nechybí. Už se začínalo stmívat, ale já jsem zdaleka ještě nebyl na konci lesa. Pohlédl jsem na stromy a zjistil, že jsou stále tmavší a temnější.

Les stále měl své kouzlo, ale já jsem cítil tmu v zádech. Pomalu, ale zároveň rychle jsem opouštěl tuto krásu. Vyšel jsem z lesa a po chvílce se ohlédl zpět a slíbil jsem si, že se tam zase vrátím.

Adam Ševčík - V lese

Miluji procházky do lesa. Když do lesa vstoupím, cítím houby a vůni lesa. Slyším šumění potůčku a zpěv ptáků. V lese mě baví hledat houby a lesní plody. Pozoruji různá zvířata, srnky, káně a zajíce. V potůčku se překřikují žáby a skáčou pstruzi. Do lesa chodí hodně muškařů a myslivců, kteří loví ryby a zvěř. V lese rostou velké stromy, do kterých občas uhodí blesk. Les je zarostlý mechem, kapradím a ostružiním.

Na podzim jsme s mamkou šli do lesa na maliny a ostružiny. Když jsme sbírali ostružiny, viděli jsme hodně zvířat. U potůčku skákaly žáby a lovily mouchy a komáry. U vodopádu se mrskali pstruzi, kapři, bělice, štiky a sumečci. Okamžitě jsem nahodil prut a chytil. Náhle šel splávek pod vodu a já sekl. Hej rup a byla tam štika. Ta štika na mě koukala svýma velikýma očima a já věděl, že ji musím pustit. Když jsem ji pustil, spadl jsem do vody. Voda byla ještě od léta teplá a křišťálově průzračná. Mamka se mě zeptala, jestli je to teplé, a šla za mnou. Koupali jsme se až do deváté hodiny večerní. Když jsme vylezli, měli jsme krásný pocit. Cesta domů byla dlouhá, zato krásná. Druhý den se krásně rozvednilo a my jsme si řekli, že vyrazíme znovu k vodopádu. Po dlouhé cestě jsme spatřili cíl našeho výletu. Koupali jsme se asi dvě hodiny a pak jsme šli na oběd. Najednou se ale rozpršelo a byla velká bouře. Voda se zakalila a stromy se polámaly. Po pár dnech se les zase krásně vyparádil. Voda už byla křišťálová a les zářil vůní a zpěvem. Les mám rád, protože je moc voňavý a krásně zvukný.

Filip Brož - Procházka

Úzkou cestičkou kolem malého potůčku jsem se dostal do borového lesa. Opatrně a přitom s úžasem vstupuji do lesního království.

Hned s prvním pohledem vidím dvě krásné vysoké borovice. Stromy dýchají a voní svěží přírodou. Všude kolem cítím vůni pestrobarevných květin. Procházím hlouběji a

hlouběji do lesa a najednou si všimnu malé mýtiny, všude jsou čerstvě pokácené stromy. Na jeden z nich si sednu, zavřu oči a poslouchám všechny tóny lesa, bzukot čmeláků, šumění stromů, občas slyším spadnout šišku z borovic, ševelení potůčku a cítím se jak v sedmém nebi. Otevřu oči a vidím kousek do sebe srnku se svými dvěma koloušky. Najednou ji vyruší hluk motorových pil z druhého kraje lesa, běží rychle, ale vždy po chvíli počká na své mladé. Jdu dál a přede mnou se objevuje vysoká, ale stará borovice. Dotkl jsem se kmene stromu a ruce mi spočinuly na tlusté kůře. Část kořenů byla pokryta nadýchanými chomáčky mechu nebo lišejníků, které splývaly s okolní trávou. Jdu více a hlouběji do lesa, tiše našlapuji po vlhkém mechu. Najednou vidím borůvčí, sednu si na nedaleký balvan a občerstvím se. Po malé pauze postupuji dál. Přijdu na místo, které je rozryto od divokých prasat. Začíná se stmívat a já odcházím zpět z lesa. Na okraji lesa vidím starý buk, který tu stojí už léta a čas na něm zanechal šrámy.

Posledním úrazem se stal zásah blesku. Není jediný. Všem mrtvým stromům, co zde leží pokácené, nějaký člověk sebral jejich přírodní krásu. Je zvláštní takhle v celém borovém lese najít jen tento osamocený buk. Poslouchal jsem, jak dopadají dešťové kapky na stromy: "Kap, Kap, Kap...". Za chvíli se rozpršelo více, ale v lese spadlo jen pár kapek. I vítr začínal nabírat na síle. Rozhodl jsem se odejít, ale moc se mi nechtělo z tohoto uzavřeného nádherného světa odcházet, avšak musím. Otáčím se k němu čelem, abych tuto krásu mohl ještě jednou vidět, znovu se zasnít a pocítit na své duši opět klid.

Když jsem odcházel, slunce už začalo zapadat. V tu chvíli jsem si uvědomil, že jsem v lese strávil docela dlouhý čas

Vojtěch Pozdník - Vstoupil jsem do dubového lesa

Kráčím po mýtině a čichám vůni čerstvě uříznutých stromů. Ze země trčí pouze pařezy. Úzkou cestičkou vstupuji do dubového lesa. Vůně dřeva se zvyšuje a přibývá zde čerstvý vzduch. Po asi deseti metrech jsem narazil na lesní jahody. Občerstvil jsem se a pokračoval jsem po pěšince. Slyším vrčení motorové pily z druhé strany lesa. Jdu dál po klikaté stezce a narazím na srnku. Opatrně našlapuji, abych ji nevyplašil a mohl si ji vyfotit. Pak jsem pokračoval dál do hloubi lesa. V tomto lese platí pravidlo, že čím dál jste od lesního okraje, tím je tu větší ticho a méně světla.

Zahlédl jsem veliký kámen, sedl jsem si a nasvačil se. Jak si tak v klidu svačím, tak na mě spadne malinká kapička vody. A za chvíli druhá a třetí. A po chvíli slyším, jak dešťové kapky bubnují na listy stromů. Na chvíli se schovám pod jeden strom a čekám, až

děšť ustane. Za chvíli přestalo pršet a já jsem mohl pokračovat ve svém průzkumu dubového lesa. Narazil jsem na krásný potůček, co lesem protéká, a musel jsem se u něj opět pozastavit. Pokochal jsem se potůčkem a pokračoval jsem v krasojízdě. V tomhle lese je krásná atmosféra, které pomáhá i nádherný zpěv ptactva. Opět jsem narazil na ostružiny, které na mě křičely fialovomodrou barvou.

Klid lesa je tu neuvěřitelný, zdá se mi, jako kdybych tady byl úplně sám. Hraje všemi různými náladami. Pro někoho je tenhle les strašidelný a pro někoho je zase velmi zajímavý a sympatický. Pomalinku mi už docházejí síly a budu muset dát další přestávku. Vedle sebe vidím kameny, jež tvoří nízku skálu. Když na ni vylezu, připadám si, jako bych vládl celému širému okolí. Pomalinku slezu a vydám se ke studánce, která je na kraji lesa. Napiji se. Voda odsud chutná sladce jako med a zároveň dodává sílu. Naberu si trochu vody do láhve a pomalinku se chystám k cestě domů. Nerad odcházím z tohoto kouzelného lesa. Však vím, že se brzy vrátím.